

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- בוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

- שבועות מגיע!!!
- ספירת העומר: לאן נגיע?
- תפילה בזיים עצמם
- בשבת ניתנה תורה
- המהרש"א והבטחתו
- התורה הזמנית:
- שלשה חלקי השכל
- תמימות עמוקה
- כלכלה נבונה
- ואלך אותם קוממיות מהתאות
- מתחים בין הילדים
- קנאת סופרים - בדרך הנכונה
- שבועות שביעית ופירחים

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

סופרים וסופרים: מה היעד?

במסע אנושי רגיל צעד ועוד צעד מוביל לעוד צעד, במסע אלוקי צעד ועוד צעד מוביל למעלה מהמקום.

למשל. אבל יש מספר מסוג אחר, מספר המחבר את אחד עם שניים ועם שלוש וארבע, כך שכל פריט נוסף מצטרף למשמעות משותפת - כללית, בה נוטלים

האדם נברא כיצור חברתי, כשהוא בודד הוא סובל אבל גם כשהוא שרוי בתוך חברה הוא מאוים. הריבוי גוזל ממנו את ייחודיותו ומעמיד אותו במקום של תחרות, כשהוא מאלץ אותו לבצר לעצמו פינה בעולם, מקום בו לא יירמסו אותו.

” הספירה האסורה היא זו שמורידה את נפשות ישראל לרמה של פריטים בודדים, כמו מספרים חסרי משמעות משותפת. הספירה השנייה היא זו שמאחדת אותם לקראת דבר מה גדול ענק ועצום.

חלק יחדיו כל שאר המספרים. הדוגמה הטובה ביותר היא של אותיות שמצטרפות זו לזו ויוצרות יחד מילה משפט רעיון שלם.

העיקרון הזה שיסודו בספר יצירה, מלמד שאות אחת יוצרת אפשרות אחת, שתיים יוצרות שתי אפשרויות, כלומר שתי מילים שונות (אב בא), שלוש כבר מביאות לעולם שש אפשרויות, שבע אותיות מאפשרות את יצירתן של חמשת אלפים וארבעים מילים שונות (!!) כאשר המספרים פועלים כמו אותיות, כל מספר בודד תורם לכלל אינספור אפשרויות חדשות.

ספירה מרוממת

הספירה האסורה היא זו שמורידה את נפשות ישראל לרמה של פריטים בודדים, כמו מספרים חסרי משמעות משותפת. הספירה השנייה היא זו שמאחדת אותם לקראת דבר מה גדול ענק ועצום. כאשר הקב"ה מצווה לספור את בני ישראל הוא מצווה 'לשאת' את ראשם, לרומם אותם ולא להוריד אותם. לספור באופן שיגלה איך כל אחד שמצטרף למספר תורם לכלל משמעות חדשה, רחבה עד אין קץ.

כשספרנו לעומר, לא ספרנו רק ימים בודדים, אלא חיברנו אחד ועוד אחד ועוד אחד, וכשהיה בידנו ארבעים ותשעה ימים, נגלה כי בדינו ארבעים ותשעה שיערים שיחוללו יחד את הדבר העצום והמופלא הקרוי 'חג השבועות'.

בפרשה זו הקב"ה מצווה את משה רבינו לספור את בני ישראל, מדוע? מצד אחד הספירה היא ביטוי לחיבה, כל אחד מישאל הוא יצירה נדירה, בעלת מספר, אין זה סתם אוסף של נפשות. מאידך, המספר גם מקטין ומחליש, המספר הוא סיכום שמוריד את האדם למדרגה של כמות, לא איכות... ואכן יש איסור לספור יהודים ודוד המלך נענש על שספר את בני ישראל. ובכל זאת, כאשר הקב"ה מצווה על כך, זו מצווה. כדי להסביר זאת עלינו להתייחס לשני עניינים עמם אנו נפגשים כעת, המדבר וספירת העומר.

מסע למעלה

מסע ארוך, אומרים העולם, מורכב מצעדים קטנים. כל צעד מקרב את הצועד אל היעד בפסיעה נוספת. כשמדובר ביעדים הנמצאים בעולם הזה, אנו מבינים כי סך הצעדים ואורך המסע נגזרים מהמרחק בו נמצא היעד. המסע של אבותנו במדבר לא היה מסוג המסעות האלה. מ"ב המסעות לא נועדו להוביל את עם ישראל מנקודה גשמית אחת לנקודת ציון אחרת, המטרה הייתה להגביה באמצעות המסעות, את המקום בעצמו אל למעלה מהמקום.

ואתו עניין גם בנוגע לספירת העומר. אנו סופרים ארבעים ותשע יום, לא כדי 'לכבוש' את אותם ארבעים ותשע ימים, אלא כדי להגיע לשער החמישיים שהוא בחינת למעלה מן המספר. באותו האופן, כפי שמסביר מוהר"ן, ניתנה המצווה למנות את ישראל - לא כדי להעניק להם מספר אלא כדי לשחרר אותם מהמספר ולהעלות אותם אל למעלה מהמספר.

בדרך כלל, כשסופרים אחד שניים שלוש, מעניקים לכל פריט מספר, אין קשר מהותי בין הפריטים, האחד לא תורם לחברו מאומה. על פי צורת הספירה הזו אין באמת מעלה לפריט מספר שלושים וארבע על פני חברו הנושא את הספרה עשרים ושניים,

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

חג השבועות ממשמש לבא. איך תתכונן?

יום א' נשא תקצ"ד

...והפה ימי השבועות הקדושים ממשמשים ובאים. בעל הרחמים יחוס עלינו שנקנה לגמור ימי הספירה בקדושה וטהרה, שנקנה עי"פ מעשה להיכן עצמנו נראי לקבלת התורה הקדושה וְחַג הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה הַבִּעֲלֵנוּ.

ואם אָמַנְנוּ עֲדוּן צִרְיִין לְשֹׁפֵר הַלֵּב עַל זֶה הַרְבֵּה וּלְבָקֵשׁ לְהַתְחַנֵּן לְפָנָיו יְהוָה; עַל זֶה הַרְבֵּה, וּלְבַפֹּת לְפָנָיו בְּדַמְעוֹת שְׁלֵישׁ כֶּבֶד הַנּוֹכַח לְפָנָיו אֲבִיו, שֵׁיִקְרַבְנוּ עִם בְּן בְּתוּךְ; בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַקְּטָנִים הַזֹּהֲרִים לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה הַשְּׂבִיעִית. אַעֲכָ"כ בְּיוֹתֵר צִרְיִין לְחַזֵּק אֶת עַצְמָנוּ בְּשִׂמְחָה בְּכָל יוֹם, כִּי עֹקֵר הַקְּבִלַת הַתּוֹרָה הַזֶּה שִׂמְחָה. כִּשׁ בְּהַתּוֹרָה יִיאָמַר בְּעַז אֵל וְרוּחַ נְבוֹ [ס'י ס"ה] עַל מֵאֲמֹר רַבִּידֵל עֲתִיד הַקְּבִלָּה לְעִשׂוֹת מְחוּל לְצִדִּיקִים לְעִתֵּי לְבָא וְכו'.

בְּתוֹךְ כַּתְּבֵי זֹאת נִסְתַּי נְעִימָת הַהֲתַנַּצְצוֹת שֶׁבְּלִפְי מֵאֵת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְאֵינִי יוֹדֵעַ עוֹד מֶה לְכַתֵּב לָךְ, מִיֵּב הַתְּשׁוּקָה שֶׁבְּלִפְי, כִּלְאֵי שְׂאֵרֵי לְבָבִי וְכו'. כִּי טַעַם מְדַבֵּר מִהַהֲתַנַּצְצוֹת אֲלוֹקוֹת וְנִטְוֵל אֵל הָאֵין סוֹךְ בִּ"ה עַד שֶׁהַרְשִׁימוּ מֵאִיר לְהַדְעַת וְלְהַמְשִׁיךְ מִשֶּׁם הַתּוֹרָה עַיִ"ג לְהַשְׁמִיךְ שֶׁנִּשְׁמַחֵת כִּלֵּי לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה. שֶׁכֵּל זֶה הוּא סוֹד שֶׁבְּעוֹת זְמַן תּוֹרָתֵנוּ; מֶה נֹאמַר וְיִהְיֶה דְבַר, אֲלֵמָּל לֹא אֲזַיְנָא לְעֵלְמָא אֲפָּא לְמַשְׁמַע דֵּי דִי וְדִי וְהוֹתֵר. וְכֵן בְּכָל תּוֹרָה וְתוֹרָה.

בְּרוּךְ בְּעַל הַרְחִמִים הַעוֹשֶׂה חֲסִדִּים בְּלֵאִים בְּכָל דּוֹר וָדוֹר.

דְּבָרֵי אֲבִיךָ הַמּוֹדֵה עַל הָעֵבֶר וְהַמְצִיחַ לְהַבִּיא לִישׁוּעוֹת גְּדוֹלוֹת נִגְלָה וְנִשְׁמָחָה בִּישׁוּעָתוֹ. נָתַן מִבְּרַסְלָב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ח"ג	משנה ברוחה ח"א	דף הומי יבמות	עלים להרופה
שבת	כו	פו:	עב	נו.	פב	תכה
א	כז	פז:	עג	נו.	פג	תכ
ב	כח	פח:	עד	נו.	פד	תכו
ג	כט	פח:	עה	נו:	פה	תכח
ד	ל	פח:	עז	נח:	פו	תכט
ה	י	פט:	עז	נח:	פז	תל
ו	יא	פט:	עח	נט:	פח	תלא

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן כ"ה

להתפלל על הדברים הקטנים

על פי דברי רבינו בתורה י', כשנדע שעל כל דבר ודבר צריך לבקש מהשי"ת - גם על הצרכים הגשמיים וצרכי הבית - שזה עניין 'תפילה בבחי' בית' - ודאי שאז יהיה לכל אחד שלום בית, ולא יהיו מחלוקות וסכסוכים.

אנו הרי יודעים שעיקר עניין רבינו היה תפילה. כאן אומר רבינו ששלושת האבות הקדושים - גילו כל אחד דרך של תפילה.

אצל אברהם - כתוב בעקידה שהוא קרא למקום 'הר': בהר ה' יראה. יצחק קרא לתפילה 'שדה': לשוח בשדה. ויעקב קרא לו 'בית': בית אל.

עיקר עניין רבינו היה תפילה. ועיקר שלמות התפילה היא: ישנם אנשים שיש להם את עניין ה'הר' וה'שדה' - שהם עבודות עצומות בתפילה, אבל את עניין ה'בית' - שהם צרכי ביתו המידיים שכל אחד צריך כאן בעולם, על אלו הוא כלל לא מרבה בתפילה.

הרי שיש אחד שחושב ומשתדל בדברים גבוהים, והוא חושב שהוא כלל לא צריך להתפלל להשי"ת על הדבר הקטנטנים... על זה אומר רבינו: לא! אין לזה שלמות! אין שלמות ל'הר' ו'שדה' רק אם זה בא גם עם עניין של 'בית'!...

יעקב קרא למקום התפילה - בית - - - !!

יש פסוק שיאמרו אותו אומות העולם: "בית יעקב לכו ונלכה". האומות יאמרו 'בית יעקב לכו' - ואנחנו כבר נלך אחריכם. 'ונלכה' - זה כשעניין התפילה יהיה בבחי' 'בית'! כמו שאדם לא יכול להיות בלי בית, כך הוא גם לא יכול להיות בלי תפילה! להיכן שהוא אז, על כל דבר הוא צריך לבקש מהשי"ת כמו בית שאי אפשר להיות בלעדי...!

וזה עיקר עניינו של רבינו, שאמר: "כל ענייני הוא תפילה!"

רבינו אמר: למה חולקים עלי? כי העניין שלי הוא תפילה, ותפילה הוא מהדברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלים בהם. ובאיזה סוג תפילה הכי מזלזלים? לדעת שצריך על כל דבר ודבר לבקש מה' יתברך!

נצור לשונך הלכות לשון הרע

בדיני פרסום לשה"ר לתועלת הזכרנו ז' תנאים להיתר זה, התנאי השלישי היה שיוכיחנו תחילה לפני שמספר עליו לשה"ר, ולזאת נזכיר עוד מעט מדיני תוכחה:

אם החוטא נכשל בדבר שאינו מפורש בתורה, יש להניח שהוא שוגג ולא ידע מהאיסור. אם ברור להמוכח שלא יקבל ממנו תוכחה בגלל שהחוטא תולה את עצמו באחרים הנכשלים כמוהו, אסור להוכיחו, כי אמרו חז"ל [שבת קמ"ח וביצה דף ל] 'מוטב יהיו שוגגים ואל יהיו מזידיים', אבל אם הדבר מפורש בתורה, כגון איסור לשה"ר ורכילות, או שידוע שהחוטא ידוע מהאיסור, וכן אם יש ספק אולי ישמע בקול המוכיח חייב בתוכחה. לא נאמר הכלל 'מוטב יהיו שוגגים ואל יהיו מזידיים' אלא לענין תוכחה בשעת מעשה, אבל בלימוד התורה ודיניה, אסור להשמיט דינים מחשש שכל יאיימו אותם הלומדים, ואילו הנחנו בני אדם על מה ששוגגים בכל יום, היינו מוסיפים שגגות, ותפול התורה מעט מעט ח"ו. (מ"ב ס" תר"ח, ס"ק ג-ה, שער הציון אות ג)

על פן זכו לקבל את התורה בשבעות... על ידי האחדות המפלא שיהיה ביניהם אז, כמו שכתוב: "ויהיו שם ישראל נגד ה'". ואמרו רבותינו זכרונם לברכה, "ויהיו שם ישראל באחדות גדולה". ועל פן זכו להמלך בשבעות פרעוץ דרשוין שעל ידי זה קבלו כל התורה: (לקושי הלכות ערב ג)

מתנה גנוזה: לימוד תורה בשבת

כן מרשה לעצמו לזלזל ולא לרדוף אחר התורה.

אבל בשבת קודש שהוא היום בו ניתנה התורה, מתחדש ביותר קבלת התורה, וכל מי שמתאמץ להקדיש זמן בשבת קודש ללימוד התורה, מתוך כוונה לעורר את חלק נשמתו בתורה, הוא יכול לזכות בשבת קודש להתקשר לקדושת התורה ביתר שאת וביתר עוז, באופן שם ילך עמו במשך כל ימות החול.

-ה-

בשבת קודש מתפללים ומבקשים בכל תפילה 'ותן חלקנו בתורתך' כי בשבת קודש יכול כל אחד לעורר את שורש נשמתו הנמצא בתורה.

-ו-

ידוע המובא בספרים הקדושים, ששעה לימוד בשבת קודש שווה כמו אלף שעות לימוד. ואף שאיננו יודעים לשער מהו 'אלף שעות' ומהו 'שעה אחת'. אך אפשר להבין זאת גם בפשטות, שבשבת קודש מי שלומד בכוונה לזכות לקדושת התורה, לזכות לחבר נשמתו לתורה ולנותנה, יכול לזכות לנקיות הדעת בשעה אחת לימוד, מה שהיה יכול לזכות באלף שעות לימוד בימות החול.

-ז-

דווקא מחמת גדול החשיבות, לכן היצר הרע נשכב לאורך ולרוחב לגזול מהאדם את השבת קודש, ובפרט כעת בשבתות הקיץ בהם יש זמן גם לנוח וגם לחטוף זמן ללימוד, יש להתחזק להתחבר לאור התורה.

-א-

השי"ת נתן לנו את התורה בשבת קודש, לא במקרה, אלא השי"ת כיוון זאת במיוחד ליום השבת מעיקרו, כי שבת קודש הוא הזמן המיוחד בו אפשר להתקשר אל תורתנו הקדושה.

-ב-

שבת הוא שורש כל התורה (ליקו"ה סעודה ה'), ומי שעוסק בתורה ביום קדוש זה, יכול לזכות להתקשר לשורש של התורה, אשר שם בשורש התורה מושרשים כל נשמות ישראל, ויכול כל אחד לזכות לעורר את נשמתו על ידי לימוד התורה שלומד אז בשבת.

-ג-

יש מי שמרגיש רחוק מהתמדת ושקידת התורה, ופעמים שחושב לעצמו, והרי כל השבוע לא למדתי, דווקא בשבת אתיישב ללמוד?! אך האמת היא להיפך, שמה כל הריחוק שלו מהתורה הוא דווקא מחמת שלא הרגיש את חלקו בתורה, ועל כן בימות החול קשה לו להתיישב ללמוד.

-ד-

אמנם ייתכן שהמניעות ללמוד הוא עסקיו וטרדותיו שבחול, אבל אילו היה מרגיש את חלקו הפרטי בתורה, אין ספק שהיה מוצא זמן לחטוף ולגזול עיתים לתורה גם בתוך כל טרדותיו, כמו אדם שמוצא זמן לאכול ולישון אפילו מעט גם כאשר טרוד מאוד.

אך כיוון שאדם לא תמיד זכה לעורר ולהרגיש את חלק נשמתו בתורה, על

הליכות

שיחות ומנהגים

מפרסמים

אזוי ויית פון זייער כת, זיי זאלן זאס וויסן וואלטן זייא נאך ערגער גיווען" - "משני אנשים מפחד אני: מגוי וממפרסם של שקר. הם אינם יודעים פמה גדול כחם. אלו ידעו מכחם, היו הם גרועים יותר", ה' ישמרנו:

אמר פעם מוהר"ג על אהד מהמפרסמים: "הבעל דבר נתן לו שמונה מאות מופתים במתנה".

פעם בא לטעפליק מפרסם אהד, והלכו אלו כל בני העיר עם קוויטלאך ופדיונות, כל אהד לבקשו על צרתו הגשמיית: זה בקש שלפריץ זה יהיה מקלה וזה בקש שגראף זה יעשה פה, וכיצא בזה. והתארכה קבלת הקהל משהו לילה שלם. לפספסו זאת למוהר"ג, אמר: "א גאנצע נאכט בעטן אויף גשמיית, און אויף ריחניית גאר גייטש?!" - "לילה שלם לבקש רק על גשמיית, ועל ריחניית לא פלאם?!"

שיח שרפי קודש

נענה פעם רבנו ואמר על אהד מהמפרסמים: "צ"י אים איז גאט אזוי גרויס אזוי ווי מיין לילקע צייבערן" - "אצלו הקדוש ברוך הוא גדול כל כך בגדל המקטנת שלי". כי גדלתו תפברך הוא לכל אהד פפי שמשער גלבו פמבא בזהר (וירא קג): על הפתוב (משלי לא, כג) "נודע בשוערים בעלה" לכל חד פכאם מה דמשער גלבו. וכמוכא בספר שיחות הר"ן (סימן א, רעו) עין שם:

פעם ספר רבנו לבתו אהל ממפרסם אהד, שמשך זמן רב היה מתפלל בהתלהבות, מחמת שחתול אחת גרדה ונקשה הדלת, והיה נדמה לו שחסידי דוחפים את עצמם אצל הדלת כדי לשמע תפלתו. ואחר כך נודע לו, שהיה זה רק חתול. הרי שהתפלל לשם החתול, וכתבנו לזלזל:

רבנו אמר פעם: "פאר צוויי האב איך מורא: פאר איין גוי אין פאר איין פאלשן גוטן יידן, זיי ווייסן גאר ניט

הבטחת המהרש"א

העשיר הכריז על אתר כי מסכים הוא לתנאי אולם המהרש"א שאלו: "מנין לך שזוגתך תיאותר לשלם על הילד מחיר כה גדול?". מיהר הגביר וסיפר לאשתו את דברי הרב, וגם היא, שצדקת היתה, הסכימה לתנאי. הבטיח להם המהרש"א: "עתידים אתם לזכות לבן גדול בתורה כמוני, ואני אגדלו ואלמדו תורה!"

דברי המהרש"א התקיימו אחד לאחד; לאחר שנפקדה האישה, שבק העשיר חיים, ולאחר לידתה את בנה, נפטרה גם האישה לעולמה. היתום הקטן גדל בבית המהרש"א, שהשיג עליו בעינא פקידא ולימדו תורה, אם כי איש לא ראה בו גדלות מיוחדת.

שנים רבות חלפו מאז, וכשהגיע שעת פטירתו של המהרש"א, הורה לפרנסי העיר למנות את בן טפוחיו לרב תחתיו. ואכן, כך עשו.

כעבור מספר שבועות מיום התמנות הרב החדש, שמו אנשי העיר לב למנהגו יוצא הדופן: הוא אינו משתתף בשום לווייה המתקיימת בעיר! הם נאלצו להשלים עם עובדה זו, אך כשבאחד הימים נפטר אחד מחשובי הגבירים בקהילה וגם מהלווייתו נעדר הרב החדש, לא יכלו ראשי הקהל להבליג יותר, הם שלחו שליח אל הרב לאמור: "באם אינכם מגיעים ללווייה - עליכם להתפטר מן הרבנות!" כששמע הרב את דברי השליח, נענה: "אכן, אבוא להשתתף בלווייה"

המלווים צעדו עם המיטה, והנה רואים הם את רב העיר קרב ובא. הוא ניגש אל המיטה, העביר ידו מעליה, ולפתע אחזה תדהמה במלווים: לא גופת נפטר שכבה על המיטה, כי אם קורת עץ! - - -

"הביטו גם ראו, היאך נראים פני הנפטרים ה'כשרים' שלכם", נשא הרב קולו בתוכחה, "המזיקים חטפו את הנפטר שלכם, ואתם חפצים כי אבוא ללוותו?!" הדיבור נעתק מפיות האנשים; מרוב בהלה נאלמה לשונם. תוך כדי כך, העביר הרב שנית את ידו על המיטה, ולהפתעתם נראתה שוב גופת הנפטר עליה כמקודם!

תושבי העיר לא יכלו שלא להיזכר במאורע הפלאי שהתרחש לפני שנים, לאחר הסתלקות המהרש"א, כשבמהלך הלווייתו התיישב על מיטתו, דפדף בספרו הקדוש והביא לשקיעת הכנסייה הטמאה. אז הוא הבינו כי דבר אחד מדברי המהרש"א לא שב ריקם, אכן, גדול משכמו ומעלה הוא הרב החדש, אלא שהיטיב להסתיר עצמו מעין כל.

(מקור: מעשיות ומשלים י"ד, ושיח שרפי קורש ג-ק)

בביקורו הידוע של רבינו הקדוש מוהר"ן ז"ע בעיר אוסטררהא, סר אל בית ה'חברא קדישא'. פנקס עתיק שכן שם, שבכל דף מדפיו הופיע סיפור פלאי שהתרחש בעיר לדורותיה. רבינו עיין בו, ולשמך כן שילשל כנהוג 'רעדנל' (מטבע מקומי) לקופת הקהילה, עבור קריאת כל דף.

בשובו מהמסע, סיפר לתלמידיו כמה מהמעשיות שבפנקס; והרי אחת מהן.

היה זה בתחילת כהונת המהרש"א - רבי שמואל אליעזר איידלס, כשהתקיים באוסטררהא מעמד הנחת אבן הפינה לבית הכנסת החדש. ראשי

גדולים צדיקים במיתתם ציון המהרש"א (באדיבות 'אהלי צדיקים')

הקהל רצו להעניק למהרש"א את כיבוד הנחת האבן. אלא שאז נשמע קולו של אחד מעשירי העיר: "הרי לשם השלמת בניית בית ה', דרוש הון עתק, מוטב אם כן, שיימכר הכיבוד למרבה במחיר!"

רחש-לחש עבר בין הפרנסים, וכעבור רגעים אחדים הכריעו כי הצדק עם הדובר. הגבאי פתח במכירה, ועשירי אוסטררהא החלו מתחרים ביניהם על קניית הכיבוד. ופתאום התנשא שוב קולו של אותו עשיר: "הריני מנדב שק מלא בדינרי זהב!" נשימת הכל נעתקה; מדובר היה בסכום אגדי, שאיש מנגידי העיר לא יכול היה להתחרות עמו. ואז שב העשיר והפתיע: "הנני מכבד בהנחת אבן הפינה את רב קהילתנו"

לאחר שהסתיימה השמחה, פנה המהרש"א אל הגבאי: "במה אגמול לך?" העשיר ענה ללא היסוס: "חפץ אני שתבטיחו לי שאוכה בן גדול בתורה כמוכם" "בקשה גדולה מדי שאלת" השיבו המהרש"א. אך העשיר התעקש, ולבסוף אמר לו המהרש"א: "הדבר יוכל להתקיים רק בתנאים אלו: לאחר שזוגתך תפקד בזרע של קיימא, אתה תסתלק מן העולם". העשיר הקשיב דרוך כולו לדברי הרב, שהמשיך: "ואחרי לידת בנכם, תפטר גם זוגתך, ואני אגדל את הילד בבית".

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה כ"ה - התורה הזמנית - מאמר ד' ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[א] **כִּי צְרִיךְ כָּל אָדָם לְהוֹצִיא אֶת עַצְמוֹ מִהַמְדָּמָה, וְלַעֲלוֹת אֶל הַשָּׁכֵל. וְכַשֵּׁינִמְשָׁךְ אַחֵר הַמְדָּמָה, זֶה בְּחֵינֵת שְׂרִירוֹת לֵב, שֶׁהוּא הוֹלֵךְ אַחֵר הַמְדָּמָה שֶׁבֵּלֵב. וְכַשֵּׁינִמְשָׁךְ מְשִׁירוֹת הַלֵּב, וּמְשַׁבֵּר לְבוֹ הָאֵבֶן זֶה בְּחֵינֵת שְׂמִיר, שֶׁעַל יְדוֹ נִכְנַע הָאֵבֶן, וְאֵינּוּ הוֹלֵךְ אַחֵר הַתְּאוּזוֹת הַמְדָּמִיּוֹת, וְהוֹלֵךְ אַחֵר הַשָּׁכֵל:**

וְכָל זְמַן שֶׁלֹּא הוֹצִיא שִׁכְלוֹ אֶל הַפַּעַל שֶׁלֹּא הִשְׁתַּמֵּשׁ בְּשִׁכְלוֹ עֲדוּן אִזְ אֲצֻלוֹ הַשָּׁכֵל בְּכַח. אִף עַל פִּי שֶׁכָּבַר שֶׁבַר הַמְדָּמָה, אִזְ נִתְקוּמָם תְּכוּנֵת שִׁכְלוֹ. כִּי בְּשִׁזָּה קָם, זֶה גּוֹפֵל (מְיֻבָּא בְּרִשִׁי רִישׁ פְּרָשָׁה תּוֹלְדוֹת), אֲבָל הַשָּׁכֵל עֲדוּן בְּכַח. וְאַחֵר כִּדְ כְּשֶׁהוֹקֵר בְּשִׁכְלוֹ וּמְשַׁתְּמֵשׁ בוֹ, אִזְי הַשָּׁכֵל בְּפַעַל וְכו'.

וְאַחֵר כִּדְ כְּשֶׁמְשַׁיֵּג בְּשִׁכְלוֹ כָּל מַה שִׁישׁ בְּיַד אֲנוּשֵׁי לְהַשִּׁיג, אִזְ שִׁכְלוֹ שֶׁבַּ שִׁכְל הַנִּקְנָה. כִּמּוֹ שֶׁקָּבְטוּ הַמְּחַקְרִים, שִׁישׁ שִׁכְל בְּכַח, וְשִׁכְל הַפַּעַל, וְשִׁכְל הַנִּקְנָה. וְכו' וְשִׁכְל הַנִּקְנָה נִקְרָא, מַה שֶׁאָדָם יוֹדֵעַ הַרְבֵּה דְבָרִים בְּיַדִּיעָה אַחַת. כִּי קָדָם צְרִיךְ לִידַע הַרְבֵּה הַקְּדָמוֹת קָדָם שִׁידַע אִיזְהוּ דְבַר, וְאַחֵר כִּדְ כְּשֶׁמְשַׁיֵּג אֶת הַדְּבַר, מְשַׁלֵּיךְ הַקְּדָמוֹתַי, וְיוֹדַע אֶת הַדְּבַר בְּיַדִּיעָה אַחַת.

ג' מדרגות בבירור המדמה

הקודמים התבאר שיש כאן ג' דרגות בבירור המדמה. כי השלב הראשון הוא דרגא ששבר את המדמה והלך אחר השכל. אבל עדיין לא "ביררו", כי השכל לא שינה כלל את המדמה, וזה נקרא שהשכל בכה, והשלב השני הוא שמתחיל לברר את המדמה עם השכל, אבל עדיין המדמה לא נכנע ונתבטל לגמרי, וזהו שלב שהשכל בפועל, אבל עדיין אינו בדרגא של שכל הנקנה, ויש שלב שהמדמה נחברר לגמרי שהשגת השכל שהשיג היא המדמה אצלו וזהו שלב הנקנה וזה עיקר דרגת האדם.

ביאור עניין שכל הנקנה

ונבאר יותר את העניין של שכל הנקנה. [ועל פי זה מובן ממילא יותר גם השלבים הקודמים של שכל בכח ושכל הנקנה]. הנה ההגדרה שמבוארת בלשון רבינו היא ששכל הנקנה הוא 'מה שאדם יודע הרבה דברים בידיעה אחת, כי קודם צריך לידע הרבה הקדמות קודם שידע איזהו דבר, ואחר כך כשמשגי את הדבר משליך את הדבר ויודע את הדבר בידיעה אחת, והיינו כי בתחילה קודם שנהפך אצל האדם הדבר לשכל הנקנה, הוא צריך לחשוב מכמה וכמה שכליים וידיעות שלמד על העניין הזה, ואזי מתעורר להתחיל להסתכל על זה בהסתכלות של השכל, כי אמנם הוא עדיין בדרגא שההסתכלות הראשונית שלו היא ההסתכלות של המדמה, אלא שהוא מתחיל להבין שיש כאן הסתכלות אחרת של שכל דקדושה, וזה עצמו כבר נותן לו כח להתגבר על התאוה ולא לילך אחר המדמה, אבל עוד לא הוציא את השכל מהכח אל הפועל, אבל אחר כך ע"י שחושב הרבה פעמים על השכל שלמד מהצדיקים, זוכה להוציא את מתקנות שכלו מכח אל הפועל עד שמסתכל על העניין שלפניו באופן אחר, ובוודאי הוא דבר גדול מאוד, ואין שייך לכבד לשכל הנקנה בלא זה, כי הוא סדר של עלייה מדרגא לדרגא, אבל כשכבר "תופס את הדבר" ו"משיגו", אזי אינו צריך להיזכר בכל הידיעות שיודע, אלא הכל נכנס אצלו בידיעה אחת. שכך הוא ההסתכלות הפשוטה שלו על העניין.

דוגמאות לזה

ובאמת אצל כל אחד יש הרבה והרבה עניינים ובחינות שיש אצלו שכל

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

וְהַתּוֹדָה אֶת עֵינֵם וְאֶת עוֹן אֲבֹתֵם (ויקרא נו, מ) וּבְמוֹבָא בְּמֵאמֵר (אות ה) שֶׁעַל יְדֵי הוֹדוֹי שְׁמִתוּדָה הָאֵדָם אֶת כָּל חַטָּאֵי עַל הַקְּרָבָן בְּשַׁעַת הַסְּמִיכָה, נִמְשָׁכֵין כָּל חַטָּאִים וְכָל כַּח הַמְדָּמָה עַל הַבְּהֵמָה, שְׁהִיא בְּחַי מְדָמָה וְכַשְׁחוֹטְחִין אֶת הַבְּהֵמָה לַקְּרָבָן, נִכְנַע וְנִשְׁבַּר עִי"ז הַמְדָּמָה.

הַזּוֹכֵר: שְׁלֵמָה זְלַמָּן פְּרוֹשׁ בֵּית שִׁמְשׁ זְכֵה בְּשׁוּבֵר זִכְיוֹ עִ"ס 100 ש"ח עֵבֶר סַפְרֵי רִבְיָנוּ

"שבועות הגדול"

מתי יהיה?

לכבוד מערכת עלה לתרופה, ועמה כל אנשי שלומינו ובפרט ההולכים בתורת ה' ומטיילים בתורתו הק'.

בבואינו לדבר מתורה זו אנחנו רואים שלמעשה עיקר תורה זו היא עצה ודרך איך להוציא אותנו מהמדמה, בפשטות מדמה הוא השכל שיש באדם מקטנותו, בו הוא מכיר את העוה"ז, יש יום ויש לילה, יש שמש ויש ירח, ולוקח כל מה שקורה בעולם כטבע, כאילו אין מלך ואין עול אין חיוב, הכל הפקר. וכן מכיר כל דבר שזה טעים וזה טוב, זה מסוכן, זה נקרא כח המדמה. אדם למד את זה לפי השכל התחתון שלו שהוא נבחן כמדמה.

אבל השכל האמיתי הוא השכל של התורה, שיש מלך הוא ברא את העולם ואני צריך לעשות רצונו, השכל האמיתי נותן לאדם שהעולם לא טבע יש מלך יש בעל הבית ויש מה לעשות, כפי הגדלת השכל אדם יודע יותר ויותר איך לעבוד לפני המלך, ויודע שאין קיום לעוה"ז כלל, לא מסתכל על העולם כמדמה, אלא שאני ממלך את ה' בכל דבר, לא מסתכל על דבר שיש לו תאוה כסתם, אלא

שזה דבר שה' הנהיג שאני צריך להשתמש עם זה בקדושה, יש דברים שצריך לברוח מזה, ויש דברים שצריך לעשות בקדושה, לפי הגדלת השכל אדם יודע איך להסתכל על העולם בעיניים שלו השכל.

התכלית של תורה זו היא כאמור להוציא את עצמו מהמדמה, שבאמת זה עבודת הצדיקים המופלגים, אפשר לומר שלכן רבינו צחק כשאמר שיש שם חדש ליצר הרע, 'מדמה', כמובא בסוף המאמר, שבה רבינו צחק עליו, כי באמת הוא מהצדיקים המופלגים שלא טעמו את טעם עץ הדעת והם מנותקים לגמרי מהמדמה, ורק הצדיק הזה שיכול לצחוק על המדמה הוא יכול להוציא אותנו ממדמה שלנו, ואפשר לבאר שזה שמדבר רבינו בהמשך המאמר בענין 'הרמה', שאחד מרים את השני, הצדיק לא טעם טעם של מדמה, אבל העבודה שלנו היא להוציא את עצמו בכל יום ממנו, לנסות לצאת עוד קצת מהמדמה.

את תחילת העבודה רמז רבינו בדיבור הראשון של התורה, 'כי צריך לך אדם להוציא את עצמו'.

ברכה ד.ק.

הנקנה הן בסדר מרע והן בעשה טוב, ונביא בזה שני דוגמאות ועיי"ז יובן העניין היטב, דוגמא אחת בעשה טוב, הנה ליל הסדר, אצל כל אחד שגדל בבית יהודי, לילה זה ממילא אצלו מצוייר כדבר נשגב ומרומם, עד שלא יאה לו נסיון לשבת בליל הסדר עם עיתון וקפה עד שעה סמוך לחצות, ואז לשתות מהר ד' כוסות ולומר את ההגדה בחטיפה [כמו שאומר את ברכת המזון], ומדוע זה כך, כי נחרט לו במוחו שליל הסדר זה משהו מרומם, ואם תשאל אותו למה זה כך, הוא לא יענה, כי כתוב בספרים שליל הסדר יש אור כזה וכזה וכו', אלא יענה בפשיטות "כי זה ליל הסדר", ואמנם פשוט שהסתכלות זו שנחרטה ב"מדמה" שלט על ליל הסדר, מקורה בהרבה ידיעות, החל מהסיפורים ששמע מהמלמד בגן, ועד מה שלמד אח"כ בימי חייו, ובוודאי גם בזה יש אין שיעור מדרגות ואין כולם שווים בדבר, אבל עכ"פ הצד השווה שבכולם שיש להן איזה בחינה של "שכל הנקנה" על ליל הסדר, שאין מסתכלים ע"ז בהסתכלות הפשוטה של המדמה שיש כאן "עוד יום" ואוכלים "מצות טעימות ויין טוב", שזה ההסתכלות של המדמה, כי ההסתכלות של המדמה היא תמיד פשוטה בתכלית הגשמיות, ואם המצב שאין האדם מסתכל כך, זה רק מחמת שבעניין זה הוא מסתכל ב"שכל" עד שזכה בזה ל"שכל הנקנה".

ונביא דוגמא נוספת בסדר מרע מחילול שבת, שכל אדם שגדל בבית רגיל ששומרים שבת, אין לו נסיון להדליק חשמל בשבת או ליסע ברכב, וגם בזה, הוא לא מחמת שהוא זוכר את הגניחה, וזוכר את כל הסוגיות של איזה מלאכות יש בזה וכדומה, אלא זה מונח ב"מדמה" שלו, ש"להדליק חשמל בשבת" זה "אסור ומסוכן", כי זכה בזה לשכל הנקנה שדבר זה הוא חמור אצלו.

סדר העבודה

ונתבאר שני דוגמאות, וכיוצב"ז אפשר להביא דוגמאות לרוב, ועכ"פ כלל העניין מובן היטב, שהאדם פועל עפ"י שכלו, ויש אפשרות לאדם "לשנות הסתכלות" על דברים עד שיזכה בהם ל"שכל הנקנה" שכבר אין אצלו נסיון שצריך להזכיר לעצמו את ההסתכלות הנכונה על הדבר, אלא ממילא ההסתכלות שלו היא עפ"י השכל האמיתי של התורה בזה, וכמוכן אי"ז בא ברגע, ונצרך לזה בתחילה להגביר השכל על המדמה, ואח"כ לחקור ולחשוב בשכלו הרבה [בפרטות כלפי דבר מסויים, כי אל"כ הוא נשאר שכל בחן], ואז יוצא שכלו מכח אל הפועל, עד שזוכה לשכל הנקנה, ודבר זה הוא כסדר כל עבודת האדם, ויש בזה אין סוף מדרגות, כי בכל דבר יש הסתכלות יותר עמוקה ויותר מזוככת ויותר ברורה וכו', אבל עכ"פ זה כלל העניין המבואר כאן.

ועל פי זה מובן היטב סדר המדרגות, וכלל הדברים שצריך האדם "להוציא עצמו מהמדמה ולעלות אל השכל", היינו שיעלה אל השכל וההסתכלות שלו תהיה עפ"י השכל, אבל בזה יש סדר של ג' שלבים, כי בתחילה ע"י שאינו הולך אחר תאוות לבו המדומיות והולך אחר השכל בזה מקים את כח השכל אבל עדיין השכל בכח, ואח"כ כשחוקר בשכלו ומשתמש בו [היינו שחושב איך צריך להסתכל על הדבר עפ"י השכל על איזה עניין בעבודת ד', הן בעבודות פנימיות של תורה ותפלה, והן בעבודות חיצוניות של אכילה ושתיה], בזה מוציא שכלו מכח אל הפועל [ומובן שאין הכוונה על פעם אחת ששובר את המדמה, ופעם אחת שחושב בשכלו, אלא הוא עבודה של אין ספור פעמים, וכל פעם ששבר המדמה, בזה נתקומם תכונת שכלו, ובכל פעם שחשב בשכלו באיזה עניין, בזה הוציא השכל מכח אל הפועל], עד שברכות הימים יזכה לאיזה מדרגה של שכל הנקנה, ואז יש לו להגביה עוד יותר את שכל הנקנה עד אין סוף שזהו העליות מדרגה לדרגה שמתבאר בהמשך המאמר.

טעם גן עדן

חיזוק ללימוד ליקוטי מוהר"ן (טז)

תחתון לקיום בדרגה שלך

א] תורתו של רביז"ל בנויות באופן שבהשקפה ראשונה נראות כסגולות, שאם יעשה כך וכך, יזכה לכך וכך. אך באמת עיקר כח העצה הוא כפי שהאדם מכון את עצמו לזכות על ידי העצה לאותו ההשגה שעליה דיבר רביז"ל.

ולכן גם מובן, מה שרביז"ל כל כך התחנן וביקש שניעין בספרו ונסה להבין קשרי התורה בדרך של שכל [אף שעיקר הלימוד צריך להיות בהכנת הלב להבין מה ברצונו לגלות לנו (כמובא בליקו"מ תניא צ"א)], כי ככל שמבין את קשרי העצות, כך יקיים את העצה מתוך חיבור והשתוקקות אל העצה שאליה מובילה ה'סגולה'.

ב] דוגמא: חז"ל אמרו, 'לעולם ילמד אדם שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה', ובאמת ענין זה הוא כפשוטו, שהאדם לא ימתין עם לימודו עד שיזכה ללמוד לשמה, אלא יתחיל ללמוד ויתכן איך שיהיה, ובהמשך יזכה בס"ד גם ללמוד לשמה. אך אין הכוונה שילמד שנים ארוכות שלא לשמה, עד שיום אחד יזכה מעצמו פתאום ללמוד לשמה.

אלא כמו שכתבו בספה"ק, שיתחיל ללמוד

לזכור את הספירה

מעשה בשני ידידים מנוער, אחד חכם ואחד טיפש, שנים אלו למדו יחדיו כל ימי נעוריהם, משבגרו נפרדו דרכיהם, החכם יצא לעולם הגדול ועשה חיל ב'עסקיו' והטיפש לא עשה מאומה ונשאר על מעמדו. פעם נפגשו השניים, ביקש הטיפש מהחכם, ידיד מנוער, גלה נא לי סודך הכמוס עמך - במה העשרת כל כך,

אמר לו החכם הנה מפעם לפעם הנני נודד למרחקים שם הנני קונה 'סחורה' ומביאה הנה, ובכסף שאקבל כאן תמורת ה'סחורה' מתפרנס הנני בכבוד גדול. תמה הטיפש על מעשיו, וכי לחכם אתה נחשב, וכי איזו רווח יש בזה - לקנות 'סחורה' במרחק תמורת מעות טבין ותקילין, ולהביאה הנה למוכרה בעד מעות הרי בסוף נשארת עם מה שהיה לך מעיקרא 'מעות' ללא סחורה, החל החכם להסביר לו שקנה הרבה סחורה בזול ומוכר הכל קימעה קימעה ביוקר, וממילא נשארים בידו יותר מעות ממה שהיו בידו בתחילת הדרך וזהו שכרו.

ועדיין לא נרגע הלה ברוחו, בהוסיפו להקשות, הרי יש לסוחר הוצאות הדרך, ועליו לישון במלון בעת שהותו ביריד וכיוצא, נמצא שהחסף שהוא מרוויח כלה על הוצאות אחרות, ושוב חזרה הקושיא למקומה - מה רווח יש בכל טלטולי הדרכים, והיאך העשירי חכם זה, בליט ברירה הוציא העשירי החכם את פנקסו שבו נכתבו כל הוצאותיו והכנסותיו, והראה לו בפרוטרוט, חסר מן הספר.

מתח תמידי בין שני אחים, וכל דבר קטן מעורר ריב, מה העצה?

חשוב להבין במריבות ארוכות ומתמשכות, מהו שורש הריב, בדרך כלל מריבות שכאלו יושבות על 'קנאה', ולכן בדרך כלל מריבות ארוכות הם בין שני אחים הקרובים בגילם, או בתכונות, שאז כל אחד מרגיש שאחיו לוקח את מקומו.

אם אכן יש 'קנאה', צריך לדעת, שכמעט לא יועיל שום התערבות מצד ההורים להפריד או להשלים ביניהם, כל התערבות לצד אחד רק יגביר את הכעס של השני, וזה בעצמו יציח את המריבה יותר, למעט מציאות בו אין החלש יכול לגונן על עצמו, וצריך להצילו מהחזק ולחזקו.

ישנם הורים החוששים שאם לא יתערבו, האחים יריבו כל החיים, אך המציאות הוכיחה להיפך, מריבות שהתמשכו כל החיים, היה זה דווקא מחמת שהתערבו להם בקטנותם, ואחד הרגיש שההורים תמיד מכריעים לטובת אחיו, ודבר זה הנציח את הקנאה על אחיו לכל המשך חייו גם אחר החתונה.

לעומת זאת, מריבות שלא התערבו בה גדולים, אפילו מריבות מתמשכות וארוכות, במשך השנים והתבגרותם, המריבות פגו, ובהרבה מקרים אף נהיו חברים מאוד טובים לאחר נישואיהם. כי לאחר שכל אחד בנה את ביתו הפרטי והפסיק להרגיש מאויים מאחיו, הוא לפתע התחבר מחדש לאחיו, בפרט שהם באמת קרובים בגיל ומבינים טוב אחד את השני.

אם אכן המריבה מחמת קנאה, יש לראות לפתור את ה'קנאה' בשורש, לא על ידי שמנסים להפריד ביניהם ולדבר עם אחד לטובת אחיו, כי שורש הקנאה נובעת מכך שהאדם מרגיש שלקחו את מקומו (עיי' ליקו"ה ציצית ג').

ולכן יש לנו לראות לחזק מאוד מאוד את מקום האח המקנא, שזהו אחד מהנקודות שרביז"ל הרבה לחזקנו בהם, לגלות לכל אחד שיש לו מקום מיוחד בעולם, כל יהודי בפרטיות יש לו חשיבות גדולה שבלעדו העולם לא היה מתקיים.

והרגשה זו הורים צריכים להקנות לילד שאף שישנם עוד אחים במשפחה, בכל זאת הוא ילד פרטי וחשוב מאוד להורים שבלעדו המשפחה היתה חסרה. ודבר זה לא כל כך קשה להקנות, כי אף שבחיי הבית עם שאר הילדים, יש כעס, גערות והערות, בפרט עם הילד הזה באמת מכעים ומעצבן, אבל רביז"ל לימד אותנו שבישיחת חברים אפשר לפתור כמעט את כל הבעיות. ולכן עצה טובה בכל כמה ימים לצאת 'לבד' עם הילד להליכה קצרה, לשוחח עמו שיחות פרטיות, לא שיחות של תוכחה והליכות חיים, ובוודאי שלא שיחות בענין מידות ובין אדם לחבירו, אלא שיחות סתמיות של קירבה בין הורה לילד, לדבר עמו במפורשות על כל שהוא מיוחד בבית, וכמה מעריכים אותו וכו'.

ככל שנשכיל לתת לו הרגשה שיש לו 'מקום' מיוחד בעולם, נראה אותו לאט לאט משתנה, ובמשך הזמן נראה אותם אפילו חברים טובים במיוחד.

עומק הפרשה

איש על מחנהו

וְחָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל מַחְנֵהוּ וְאִישׁ עַל דָּגְלוֹ לְצַבָּאוֹתָם:

בכמה מדרשים (עיי' במד"ב ב, ד ועוד) הפליגו חז"ל בהתפארות זו שמתפארים ישראל במחנות הדגלים, ולעומתם אומות העולם לוטשים עליהם עיניים בקנאה, בראותם את תפארת ישראל, ואף קודם שהעמידם השי"ת במחנות אלו, כשראו ישראל את מלאכי השרת עומדים דגלים דגלים 'התחילו מתאווים לדגלים, אמרו הלואי כך אנו נעשים דגלים כמותן' (במדבר רבה ב, ג).

ולכאורה הענין תמוה מעט, מה ההתפארות הגדולה בדגלים אלו, שבפשטות הוא ציון והיכר לכל מחנה ובט, וכל אומה ולשון יכולים לעשות לעצמם דגלים ומחנות, לעמוד איש לפי שבטו, ואף ישראל יכלו לחנות בדרך זו, ומה נתאוו כל כך לדגלים אלו.

אבל איתא בדברי חז"ל שהדגלים שהקיפו בהם ישראל, היו מכוונים כנגד מחנה השכינה הק', המוקפת מחנות מחנות של מלאכי השרת (עיי' זוהר במדבר קיה; לקו"י תורה להארי"ל בראשית ועוד).

ואת עומק הענין מבאר מוהר"ת לפי דרכו, כי כלל ישראל הם בנין אחד של קדושה העומד וחוה סביב אהל מועד, ובדרך זו נעשה כל אחד מרכבה לשכינה הק', והיינו, כלי להשראת השכינה הק' בכל זמן.

שעל ידו ישרה השי"ת בעולם, כמו שאמרו חז"ל בחומרת מי שאינו עוסק בפריה ורביה, 'בזמן שזרעך אחרוך שכינה שורה, אין זרעך אחרך על מי שורה, על העצים ועל האבנים' (יבמות סד. ועיי"ש עוד מאמרי חז"ל בזה).

כלומר, השראת השכינה היא דווקא על ידי עוד יהודי, ועוד יהודי, כשכל אחד משתדל לעשות את רצון השי"ת ולעשות את עצמו כלי להשראת השכינה, זו היא מרכבתו של מקום.

אך מרכבה זו אינה אלא כשמתאספים כולם סביב משה רבינו, לקבל ממנו את מצוות התורה שקיבל מאהל מועד, וכמו שחחחחחחחח אמרו חז"ל (במד"ב ד, ט) שישיעור מחנה ישראל היה באופן שכל אחד יוכל להגיע בכל יום לקבל מאהל מועד, כי את הדרך איך להיות מרכבה לשכינה הק' אנו צריכים לקבל בכל יום מהצדיקים המופלגים הדבקים בהשי"ת.

גם בזמן הזה שאין לנו משכן ולא דגלים וישראל אינו ניכר לשבטיו, אבל לכל אחד מישראל יש תפקיד מיוחד להשרת עליו את השכינה הק' (כמו שמתבאר מהגמ' ביבמות שם העוסקת בזוה"ו, עיי"ש), וכל אחד יכול להתקשר לצדיקים במופלגים ולקבל מהם כח ועצות איך להיות מרכבה לשכינה הק' בכל זמן.

בשבוע שעבר כתבתם איך בחור צריך להזהר מקנאה, וכי אין ענין של 'קנאת סופרים תרבה חכמה'?

כל מידה בעולם אפשר להשתמש בה לטוב, ואפשר ח"ו לקלקל עמה. כי בכל דבר יש צד טוב וצד רע. ובוודאי שבשביל להתעורר לעבודת ה' יש להסתובב בין חברים יראים וכשרים, וככל שיראה אנשים טובים, כך יגדלו הכיסופים והשאיפות שלו להתדבק ולליך בדרכיהם - קנאת סופרים תרבה חכמה. אך צריך להזהר לא לקלקל עם מידה זו של קנאת סופרים, כלומר, לא צריך לרצות להיות 'בדיוק' כמו השני, שהרי אין שני בני אדם שווין, וידוע מאמר הבעש"ט 'הרבה עשו כרשב"י ולא עלתה בידם, ולמה לא עלתה בידם, מחמת שהיו רוצים לעשות לעצמם סיגופים כדי שיבואו למדרגת רשב"י ולא כיוונו רק לעשות נחת רוח להבורא ית' לבד, וזה הטעות. קנאת סופרים פירושו: להתעורר מעבודת החברים בכלליות, לראות ששייך עבודת ה' בעולם, ואפשר להתקרב

לה' גם מתוך עולם גועש וסוער כזה. אבל התעוררות זו צריכה להיות כלפי החשבון הפרטי שלו עם ה', לפי הכשרונות והיכולות שלו, ולא ביחס של תחרות עם החבר, כי זהו ממש גאווה, שחושב איך אני רחוק בעוד שחברי צעדו קדימה (ליקוטי הלכות פסח ט'). ועל כך כותב מוהר"ת וספרתם 'לכם', שכל אחד יש לו לספור את הספירה הפרטית שלו (שם). ויש להזהר בזה מאוד, כי כשם שיש מניעות לעבודת ה' מצד היצר הרע ושאר מונעים, כמו כן שייך שהחברים הקרובים אליו הם נהפכים עליו למניעות וחלישות הדעת, בראותו את ההתקדמות שלהם, והדמיון מתגבר עליו שהם 'עוקפים' אותו. ולכן יש להתחזק מאוד באמונה בעבודתו העצמית, לזכור שבוודאי הוא יקר מאוד בעיני ה', ואין אנו יודעים חשבונות של מעלה, מי גדול יותר, ומי מתאמץ יותר, ובאיזה אופן נעשה העליית נחת רוח למעלה.

מתחדשים

◆ הודעה משמחת! בסיעתא דשמיא יצא לאור עולם קו שיעורים מיוחד בו תוכל להרוות את נפשך בטללי חיים מבית מדרשם של חברי ורבני מכוני 'עלה לתרופה'. הקו כולל חיזוקים יומיים ושיעורים באידיש ובעברית. קו 'לשמוע': 035752201.

◆ שיעור: בס"ד מדי שבוע מתקיים שיעור מיוחד על סדר הליקוטי מוהר"ן (כעת אוחזים בתורה ו') מאת הרה"ח ר' אשר זעלגי מרגליות. השיעור מתקיים מדי יום שלישי בשעה 9:10 בערב, בביהמ"ד חסידי ברסלב 'שיח מורכב', רח' רבי מאיר 17, בעיר אלעד. השיעור מועבר בקו יעודי מיוחד בקול הלשון, במס': 0733211617. כמו"כ, השיעור מועבר לקו 'לשמוע' הנ"ל. שמוע ותחי נפשכם!

◆ התורה הזמנית: הופיע! חוברת מיוחדת במהדורת כ"ס - לתורה הזמנית - תורה כ"ה 'אחי לן מנא'. מיתרונות המהדורה: אותיות גדולות ומאירות עיניים, ושוליים רחבים בכל עמוד לכתובת הערות וחידושים. יו"ל באלפי עותקים ע"י ארגון 'לטייל בתורת' העוסק בהפצת ובהאדרת תורות רבינו הקדוש, ובפרט לימוד העיון שבה. להשגת החוברת, ניתן להשאיר הודעה בשלוחה 8 בקו 'לסלסל בתורתו', במס': 046277313. כמו כן ניתן להשיגו בבתי המדרש בריכוזי חסידי ברסלב.

◆ שבת מברכין סיון: המולד יהיה בליל שלישי, בשעה 6:04 ו-2 חלקים. ראש חודש סיוון יהיה ביום השלישי בשבת קודש, הבעל"ט.

י"ל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: סגרת מידע יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

פי כל זמן שאין האדם זוכה לתפלה בשלמות אף על פי שעוסק בתורה שזה עקר התכלית, אף על פי כן עדין אינו בטוח מאונאתו וטעויות של הבעל דבר, כי לא זכה נעשית לו זכו. ומי יודע פמה רשתות הבעל דבר פורש עליו, אבל בשזזכה לתפלה בנ"ל, הוא בטוח מכל אונאתו וטעויות לעולם, כי על הכל יתפלל לה' יתברך תמיד איך שיהיה בנ"ל. וזה בחינת גאולה אחרונה שאין אחריה הפסק בנ"ל:

(ליקוטי הלכות, הוצאה ג.ד.)

יהלום

וצריך לשמור עצמו מאד
שלא יאנה ויטעה אותו
הבעל דבר על ידי ערמתו:

(שם)

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מ"צ בעיר בית שמש יצ"ו

הלכות נחוצות לחג השבועות

סיון תשפ"ו

פרחים וצמחים לחג השבועות בשנת השמיטה

א. בפרחים וצמחים יתכנו ארבעה שאלות בשנת השמיטה:

(א) ספיחין, והיינו שאסור ללקטם וכל שכן שאסור לקנותם ולהנות מהם.

(ב) קדושת שביעית, והיינו שאסור לסחור בהם והלכך אסור לקנותם. וגם צריך לשמור אותם ולא להפסידם.

(ג) שְמוּרָה, אם הבעלים של הצמחים לא הפקידם - אין להשתמש בהם.

(ד) נעבד, אם עשו בהם אחת ממלאכות האסורות בשמיטה - אין להשתמש עם הצמחים.

- ולהלן יתבאר בעז"ה איזה סוג פרחים/צמחים הם בכלל האמור.

ב. כל סוגי הצמחים והפרחים שאין בהם טעם ולא ריח ואינם מיועדים למאכל בעלי חיים - לא חל עליהם איסור 'ספיחין' ואינם קדושים בקדושת שביעית. ולכן:

(א) אם הם גדלים במקום הפקר - אפשר לקטוף אותם ולהשתמש בהם כמו בכל שנה, ואין צורך לשמורם.

(ב) קטיפת וקציצת ענפים

לקטוף אותם אלא לאחר שאלת רב.

ד. קניית פרחים בשמיטה - לפי האמור, בשנת השמיטה ואף בשנה שאחריה אין לקנות פרחים וצמחי נוי מחנות או משתלה שאין עליה 'הכשר' מהודר! כי יתכן מאוד שהפרחים אסורים בהנאה משום ספיחין, או שיש עליהם קדושת שביעית שאז הקנייה בעצמה אסורה, או לפחות עוברים על איסור 'מסייע ידי עוברי עבירה'.

ואם קבלו במתנה עציץ או פרחים שקנו ממקום בלי הכשר - יש לשאול לרב האם אפשר להשתמש בהם.

ה. פרחים שיש עליהם קדושת שביעית - מותר להניחם בבית בתוך כלי עם מים.

תספורת בערב שבת הסמוכה לשבועות

אף על פי שלדברי האריז"ל אין להסתפר רק ערב שבועות ממש, (שהצריך מ"ח יום בלא תספורת) - מכל מקום בשנה זו, מותר להסתפר כבר בערב שבת. ויש מתירים להסתפר כבר בליל שיש.

מותר לקצוץ ציפורניים בערב שבת, אף על פי שיתחילו לגדול בחג.

המעודדים את הצמיחה, אסורה בשמיטה. אך בדרך כלל בקטיפה וקציצה של מי שאינו בעל מקצוע, וגם אין כשאין הכוונה לעידוד הצמיחה - אין לחשוש לזה.

(ג) אם גדלו בשדה או גינה שיש לה בעל הבית - אין לקטוף אותם ללא רשות, כיון שאין חיוב להפקירם.

(ד) אמנם אם גדלו במקום שעשו בהם אחת ממלאכות האסורות בשביעית - אסור ללקטם ולא להשתמש בהם (מפני איסור שמור או נעבד), וכל שכן שאסור לקנותם, מפני איסור נוסף של 'מסייע לעוברי עבירה'.

(ה) ומכל מקום אם קבלו במתנה פרחים כאלו האמורים בסעיף הקודם - מותר לקשט בהם את הבית.

ג. פרחים, צמחי נוי, עשבים, שיש להם טעם או ריח:

יתכנו בהם איסור ספיחין וקדושת שביעית אפילו כשהם צומחים במקום הפקר, ובפרט אם גדלו ב'משתלה', או בצמחים ואילנות שגדלים בגינות או ברחוב וה'עירייה' מטפלת בהם.

וכיון שפרטי דין זה רבים הם ולא נוכל לבארם במסגרת זו, על כן אין